

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag zittingsplaats Haarlem (Niderlandy) w dniu 13 stycznia 2016 r. – K/Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

(Sprawa C-18/16)

(2016/C 098/31)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag zittingsplaats Haarlem

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: K

Strona przeciwna: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Pytania prejudycjalne

Czy art. 8 ust. 3 lit. a) i b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE⁽¹⁾ z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową jest zgodny z art. 6 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej⁽²⁾:

- 1) w sytuacji, gdy obywatel państwa trzeciego został zatrzymany na podstawie art. 8 ust. 3 lit. a) i b) dyrektywy 2013/33/UE, a na podstawie art. 9 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE⁽³⁾ z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej przysługuje mu prawo do pozostania w państwie członkowskim dopóki w przedmiocie jego wniosku o udzielenie azylu nie zostanie wydana decyzja w pierwszej instancji; oraz
- 2) w świetle wyjaśnień dotyczących karty praw podstawowych (Dz.U. 2007 C 303/02), zgodnie z którymi prawnie nałożone ograniczenia praw przewidzianych w art. 6 karty nie mogą wykraczać poza ramy dozwolone przez europejską Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności w treści art. 5 ust. 1 lit. f) i przy uwzględnieniu wykładni tego ostatniego postanowienia dokonanej przez Europejski Trybunał Praw Człowieka, w szczególności w wyroku z dnia 22 września 2015 r., Nabil i in. przeciwko Węgrom, 62116/12, zgodnie z którą zatrzymanie osoby występującej z wnioskiem o udzielenie azylu jest sprzeczne z wyżej wymienionym postanowieniem EKPC, o ile zatrzymanie to nie zostało nakazane do celów wydalenia?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową (Dz.U. L 180, s. 96).

⁽²⁾ Karta praw podstawowych Unii Europejskiej (Dz.U. 2007, C 303, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. L 180, s. 60).

Skarga wniesiona w dniu 15 stycznia 2016 r. – Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-23/16)

(2016/C 098/32)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciel: J. Hottiaux, pełnomocnik)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez brak ustanowienia krajowego rejestru elektronicznego przedsiębiorców transportu drogowego i połączenia go z krajowymi rejestrami elektronicznymi innych państw członkowskich, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 16 ust. 1 i 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 z dnia 21 października 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dotyczące warunków wykonywania zawodu przewoźnika drogowego i uchylającego dyrektywę Rady 96/26/WE⁽¹⁾;